

til és un anestèsic superficial, no aliviarà el dolor profund de la cinànquia.

Pigments.—Els pigments—líquids que es pinxen o freguen—constitueixen un dels mitjans més útils de medicar la boca i la faringe. S'apliquen per mitjà d'una desfila de cotò o un pinzellat de pel de camell, que ha d'estar humit, però no empapat, car si cau una gota a la faringe, podria ésser molesta i fins perillosa. La major part dels malalts poden fer-se aquestes aplicacions ells mateixos, o podem ensenyar a les mares i a les infermeres a que practiquin la maniobra als nens. Abans d'aplicar un pigment medicinal, s'ha de seguir la regla general d'eliminar l'exudat de la membrana. Així, doncs, en l'amigdalitis folicular, ha de tractar-se de despendre'l, dels folides, amb aigua oxigenada, que pot emprar-se com a pigment fins a la concentració oficial. Ha de fer-se una important excepció pel que es refereix a la diftèria, en la qual està completament contraindicada tota eliminació violent de la membrana, car no tan sols produeix hemorràgia, sinó que fa sortir una altra membrana més grossa que la primera. En les altres faringitis agudes, l'eliminació dels dipòsits patològics pot anar seguida de tocs amb astringents, entre els quals podem esmentar el sulfat de zinc, al 2 per cent; el clorur de zinc, al 5 per cent; l'àlum al 10 per cent. En tots aquests, excepte el nitrat, la glicerina constitueix una addició útil al vehicle, sobretot si es tracta de l'àcid tànic, per al qual, demés d'ésser un magnífic dissolvent, es preservatiu; el glicerit oficial d'àcil tànic, que conté 20 per cent d'aquest darrer, és una fórmula molt convenient. Aquesta preparació conté 1 per cent de citrat sòdic, amb l'objecte d'impedir la possible pigmentació deguda a la reacció entre l'àcid tànic i els indicis de ferro que conté quasi tota la glicerina. Tractant-se del nitrat de plata, s'ha notat el fet curiós de que els tocs amb una solució concentrada són menys dolorosos que amb la diluïda. Encara que augmenten el malestar al principi, els tocs de la gola amb una solució concentrada de nitrat de plata van quasi sempre seguits d'un gran alivi en les amigdalitis i faringitis agudes. Després de l'aplicació, han d'aplicar-se a l'acte gargarismes de solució salina. Com que aquest procediment pot provocar vòmit a una persona que fagi poca estona que hagi menjat, ha d'estar-se preparat per això. No han de repetir-se els tocs que no hagin transcorregut 24 o 48 hores. Les

aftes bucal es tracten millor amb un cristall de nitrat de plata o un "llàpiç càustic "lunar" i quasi sempre n'hi ha prou amb un tractament per aliviar el dolor i accelerar la curació. De no ésser així, pot repetir-se en un o dos dies. Un bon remei casolà per a les úlceres de la boca o genives consisteix en un mescla de bòrex (25 %) en mel rosat. En vista de la suposada relació específica amb la entomatitis ulcerada, podria emprar-se clorur de potasi enlloc de bòrex. En el muguet, el bòrex llicerinat (1 : 4) aplicat suaument quatre vegades al dia, constitueix un tractament ideal.

En la faringitis granular, ha de tocar-se el teixit hiperplàcid amb un càustic després de la co-cainització preliminar. Per aquest objecte, probablement el millor és l'àcid tricloracètic de la F. E. U.; la corroció blanca que produeix s'exfolia quasi sempre en tres o quatre dies, i llavors poden tractar-se les superfícies cruentes amb nitrat de plata o un altre astringent.

Per al tractament complet de la faringe, precisa tocar, no solament les parts fàcilment accessibles i visibles, sinó que també la nasofaringe, a la qual pot arribar-se per mitjà d'un aplicador de fil-ferro corvat. En aquest sentit, ha d'observar-se que un aplicador recte introduït pel nas també pot arribar a la paret posterior de la nasofaringe.

En la faringitis crònica el tractament directe, malgrat realitzar-lo escrupulosament, resulta sovint descoratjador, per ésser amb freqüència la faringitis crònica secundària o sinusitis o rinitis, que s'ha de curar a fi de poder remeiar l'estat faringi.

Locións.—A les locions emprades en les parts frontals del pilar anterior de la gola se les anomena lavatges; a les emprades més interiorment, gàrgares. Degut a la secreció i ingestió més o menys constant de la saliva, els remeis no permaneixen molt temps a la boca o a la gola i, generalment ha de repetir-se amb freqüència el seu empleu, cada hora o més sovint, a fi d'obtenir un efecte marcat. Es millor no pendre aliment ni beguda immediatament després, a fi que el medicament permaneixi més temps en el lloc on se desitja la seva acció.

Els rentats glopejant poden ésser aplicacions bastant poderoses. La mucosa bucal tolera l'alcohol fins al 25 % però només. El més econòmic és receptar aquestes locions concentrades i diluint-les amb aigua calenta abans d'utilitzar-les. Per suposat, han d'aromatitzar-se el millor que